

O koťátku, které hledalo kamaráda

Na kraji lesa v malé chaloupce žila kočičí rodinka – maminka, tatínek a jejich novorozené mourovaté koťátko jménem Eliška. Jméno dostala po holčičce, která v chaloupce žila se svými rodiči a kočky měla moc ráda.

A protože bylo to malé klubíčko tak roztomilé, všichni mu začali něžně říkat Elinka. Chaloupka byla útulná, s měkkým pelíškem u krbu a miskou plnou mléka. Elinka byla zvědavá a plná energie, ale často se cítila osaměle. Toužila po kamarádovi, se kterým by mohla běhat po louce, hrát si na schovávající a objevovat svět za lesem. Holčička Eliška byla skvělá – hladila ji, povídala si s ní a občas si spolu hrály. Ale Elinka snila o kamarádovi, který by byl jako ona. O zvířecím kamarádovi, se kterým by mohla objevovat svět.

Každé ráno se dívala z okna a představovala si, jaké by to bylo mít někoho, s kým by si mohla hrát, schovávat se v křoví nebo si jen tak povídat. V srdíčku cítila prázdné místo, které by mohl zaplnit přítel.

Jednoho dne se rozhodla, že si ho sama najde. Protáhla se škvírou v plotě a vydala se na průzkum. Venku svítilo sluníčko, tráva voněla a ptáčci zpívali. Elinka běžela po cestičce a uviděla vrabčáka, který hledal něco k jídlu.

„Ahoj, vrabčáku! Budeš můj kamarád? Nechceš si se mnou hrát?“ zamňoukala nadšeně Elinka.

Vrabčák se však vystrašeně vznesl do vzduchu.

„Promiň koťátko, ale já se tě bojím. Máš ostré dráčky!“ pípl a odletěl pryč.

Elinka smutně pokračovala dál.

„Ach jo,“ posteskla si.

U potoka uviděla žábu.